

Soud první stolice vyhověl námitce rozepře právoplatně rozsouzené a odmítl žalobu, rekursní soud námitku zamítl. Důvody: Soud první stolice míní, že jde o rozepři právoplatně rozsouzenou, ježto se strany dohodly o zažalovaném nároku dědickým smírem před notářem jako soudním komisařem, že toto dědické narovnání bylo pojato do odevzdací listiny a že proto žalobkyni přísluší exekuční titul pro tento nárok. Leč s tímto názorem nelze souhlasiti. Dlužno nejprve zdůrazniti, že pouze rozsudek nebo rozhodnutí ve sporném řízení na roveň postavené, (na př. platební příkaz v řízení rozkazním nebo směnečném), podle § 411 c. ř. s. závazně působí, že věc již rozhodnutá nemůže se státi předmětem nového jednání a rozhodnutí. Soudním smírem se sice rozepře ukončuje. Soudní smír však nezakládá námitku věci právoplatně rozsouzené, nýbrž pouze hmotněprávní námitku novace. Tato námitka se však neohlašuje u prvního roku, nerozhoduje se o ní usnesením podle § 261 c. ř. s., nýbrž jest o ní rozhodnouti v rozsudku, jako o jiné hmotněprávní námitce (srovnej Neumann Komentář k c. ř. s. III. vydání z r. 1914 I. sv. str. 887). Na tom nemění ničeho, že soudní smíry jsou podle § 1 čís. 5 ex. ř. exekučními tituly. Nepoužila-li strana vykonatelnosti soudního smíru, nýbrž domáhala se žalobou určení nebo plnění toho, co jí bylo již ve smíru přiznáno, má to za předpokladů § 45 c. ř. s. pouze vliv na otázku útrat. Než ani okolnost, že dědická dohoda byla pojata do odevzdací listiny, nemůže založiti námitku věci právoplatně rozsouzené. Odevzdací listina není opatřením soudu ve smyslu §§ 12 a 19 nesp. řiz., takovými opatřeními jsou pouze rozhodnutí, příkazy a poukazy nesporného soudce, nikoliv však odevzdací listiny, jež pouze uznávají dědické právo. Odevzdací listinu nelze považovati ani za exekuční titul podle § 1 čís. 1 ex. ř. Ostatně vyplývá neudržitelnost vývodů žalované strany již z toho, že podle přednesu žalované strany také ustanovení dědické dohody byla změněna a tím byl nově upraven právní poměr mezi stranami, takže podle vlastního přednesu žalované strany nelze mluvíti o rozepři právoplatně rozsouzené.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu poukázav k důvodům rekursního soudu.

Čís. 7784.

Pokud nelze zabaviti koupací vanu a pendlové hodiny.

(Rozh. ze dne 16. února 1928, R I 91/28.)

Dlužník navrhl, by byly z exekuce vyloučeny zabavené pendlové hodiny a koupací vana. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud mu vyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud uznal koupací vanu za nevyhnutelně nutnou pro dlužníkovu rodinu, jež podle nepopřené jeho udání pozůstává ze čtyř členů (§ 251 čís. 1 ex. ř.). Dlužno mu přisvědčiti, neboť obecná dnešní míra životní činí i pro nejprostší domácnost domácí koupel nepostrádatelnou potřebou. K námitce, že jest možno se koupati v neckách a že se tak chudina také koupá, nelze přihlížeti, poněvadž se ve stížnosti ani ne tvrdí, že dlužník má necky způsobilé ke koupání, a dlužník to výslovně popřel. Vyloučení pendlových hodin z exekuce jest odůvodněno ustanovením § 251 čís. 1 ex. ř. a skutečností, že dlužník a jeho rodina jiných hodin nemají. Tak udal aspoň dlužník ve svém návrhu, a udání to dlužno pokládati za správné, poněvadž žádný ze stěžovatelů v prohlášení o návrhu to nepopřel (§ 56 ex. ř.). Že hodin jest pro domácnost dlužníkovu nutně třeba, uznávají i oba stěžovatelé, ale tvrdí, že pro ni dostačí i obyčejné laciné hodiny, třebas budíček. Dokud dlužník nemá jiných levných hodin a není prokázáno, že si je může opatřiti, nelze mu jediné v domácnosti skutečně užívané hodiny odebrati.

Čís. 7785.

Předpis § 57 j. n. platí i pro žaloby podle § 35 ex. ř. Převyšovala-li hodnota exekučně vymáhaného nároku 300 Kč, jest o žalobě podle § 35 ex. ř. jednati v řízení řádném bez ohledu na to, že exekuce byla napotom obmezena na peníz nepřevyšující 300 Kč, soud první stolice však rozhodl o původní žalobní prosbě.

(Rozh. ze dne 16. února 1928, R I 96/28.)

Procesní soud první stolice uznal k žalobě, že nárok vymáhaný exekucí zanikl a že se exekuce následkem toho zrušuje. Odvolací soud odvolání odmítl. D ů v o d y: Žalobce domáhal se uznání, že nárok žalovaného z rozsudku okresního soudu na Mělníce ze dne 12. července 1926, vymáhaný exekucí, zanikl, a důsledkem toho zrušení této exekuce; jde tu tedy zřejmě o žalobu podle § 35 ex. ř. Podle plenissimárního usnesení nejvyššího soudu ze dne 17. listopadu 1915, č. j. Pres. 386/15 (kniha judikátů čís. 242) při sporech, které se zahajují z podnětu exekučního vymáhání pohledávky, dlužno hodnotu předmětu sporu vyměřiti podle § 57 j. n., a jest tu rozhodnou výše vymáhané pohledávky, již jest čítati za použití § 54 druhý odstavec j. n., tudíž bez ohledu na výši útrat, a bez ohledu na odchýlné ocenění předmětu sporu v řečené žalobě; jestliže pak takovýmto způsobem určená hodnota předmětu sporu nepřevyšuje peníz stanovený pro věci nepatrné, jest použití předpisů o řízení ve věcech nepatrných a nutno míti na tuto okolnost ohled v řízení opravném při zkoumání přípustnosti opravných prostředků. V tomto případě byla vedena exekuce původně pro 1623 Kč s přísl., avšak k návrhu vymáhajícího věřitele z 3. listopadu 1926, jímž